

Auteur : John de Kiewit
Uitgever: Brave New Books

Verkoop via uitgever: www.bravenewbooks.nl/johndekiewit
Tevens via: Bol.com - Libris.nl - Amazon.nl – de boekhandel.
Info: fb.com/johndekiewit – Insta: [kiewitjohnde](https://www.instagram.com/kiewitjohnde)
Email: johndekiewit@hotmail.com
ISBN: 9789465389868

1^e uitgave – 2026

(Alle gebeurtenissen, namen en locaties in dit verhaal zijn gefingeerd. Het verhaal is authentiek, fictie gebaseerd op fantasie en onderwerpen zijn willekeurig verzonnen)

Met dank aan:

Arthur Bake, Marion Nierop en Roxane Houshmand:

Voor het lezen van 'Met of zonder jou', je kritiek of advies over het verhaal en de verhaallijn. De fouten en opmerkingen die ik naar aanleiding van jullie 'leeswerk' (daar waar noodzakelijk) heb gecorrigeerd, dat deze roman ten goede komt.

De vrije vertaling, betekenissen en uitleg van woorden en zinnen, staan op alfabetische volgorde op de laatste bladzijde(n).

Niets van deze uitgave mag zonder bronvermelding worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt worden d.m.v. druk, fotokopie, microfilm of op welke andere wijze dan ook, zonder voorafgaande toestemming van de auteur.

John de Kiewit

Publiceerde:

‘In vrijheid gebonden’

‘Adem en Leef’

‘Jenna’

‘Je hart uit’

‘Betragt’

‘De dans ontspringen’

‘Cold case’
(‘George’)

‘Achteruit de tijd in’

‘Blauwkous’

‘Desolaat’

‘Verscholen waarheid’

‘Verstrikt in vrijheid’

‘Syncope’

‘Met of zonder jou’

Misdaadroman

Deel 1

2016

In Amsterdam, op de Weteringschans, stapt Niels uit de stadsbus. Steekt over naar de Reguliersgracht richting de Keizersgracht waar hij om twee uur een zakelijke afspraak heeft, een intakegesprek. Ter hoogte van de Prinsengracht ziet hij een auto die achteruit aan het parkeren is en plotsklaps met een achterwiel boven de gracht hangt. De bestuurder geeft gas, doch schiet achteruit en de auto valt achterwaarts te water. Gaat deels onder water, veert terug omhoog en drijft, schommelend, in de gracht terwijl de neus van de 'FIAT Panda' langzaam onder water verdwijnt.

Niels zet gehaast zijn aktedoffer tegen een boom, trekt zijn schoenen en zijn colbert uit, kijkt, wikt en weegt en springt te water. Spartelt om snel boven te komen en zwemt naar de deur van de auto waarachter een vrouw blijkt te zitten.

'Draai het raampje een stukje omlaag!' roept hij tegen haar en ziet hoe zij verkrampst het stuur vasthoudt. Waarna hij een draaibeweging met zijn hand maakt. Zij in beweging komt en het raam aan haar zijde langzaam laat zakken.

'Stop maar,' zegt hij. 'Dat is ver genoeg. Maak je riem los en blijf zitten. Let op mij, ik blijf bij je.'

'Ik kan niet zo goed zwemmen!' roept ze.

'Houd vol!' roept hij terug. 'We laten de auto vol lopen tot hij helemaal onder water is, dan maak ik het portier open en trek je naar buiten. Heus, het komt goed!' en ziet de paniek in haar ogen als de 'FIAT' verder onder water zakt. Haar ogen en oren gericht op hem.

‘Nog even!’ roept hij en ziet dat het water tot aan haar kin staat. ‘Let op!’ roept hij, haalt diep adem en gaat helemaal onder water. Trekt de deurkruk omhoog, grijpt met zijn andere hand in het deels open raam en trekt aan de deur die redelijk makkelijk open gaat. Grijpt naar haar rechterhand, trekt haar zo goed en zo kwaad als het gaat om en verder door het portier naar buiten, terwijl hij met zijn linkerhand haar hoofd omlaag drukt. Merkt dat er iemand naast hem zwemt, kijkt in het gezicht van een vrouw die naar de andere arm van de bestuurster grijpt en gezamenlijk met haar ploetert hij tot de bestuurster boven water is. Ze kijken elkaar aan, zij met een grimas en hij zegt, naar adem happend: ‘je kwam als geroepen.’

‘Zwem hier naartoe!’ roept een man aan de andere zijde van de gracht. ‘Hier zit een stalen trap!’

‘Red jij het als we daar naartoe zwemmen?’ vraagt hij aan zijn ‘hulp’.

‘Ja hoor, doen,’ antwoordt ze, en zwemmend, spartelend, crawlend met één hand houden ze de bestuurster boven water en trekken haar mee naar de kade aan de andere kant van de gracht, naar de trap. De vrouw pakt die meteen beet, zoekt naar een trede, komt omhoog uit het water terwijl zijn ‘hulp’ haar met een hand ondersteunt door tegen haar bil te drukken. De man die riep blijkt op straat te liggen, reikt met een hand naar onderen die de vrouw grijpt en helpt haar omhoog, dat tree voor tree lukt.

‘Jij mag eerst,’ zegt Niels en helpt haar om omhoog uit het water te komen vanwege het gewicht van haar natte kleding. Kruipt achter haar op de trap in een gehurkte houding zodat ze er niet meer af kan vallen en komt langzaam omhoog waardoor ze op zijn schoot zit.

‘Rustig,’ zegt hij. ‘Neem de tijd, pak de trap goed beet en

kom langzaam omhoog,' en ze doet wat hij zegt. Neemt de volgende trede en grijpt uiteindelijk de hand van de man die ook haar op de kant helpt. Waarna hij zijn weg naar boven vindt, eveneens gebruik maakt van de toegestoken hand, die van zijn 'hulp' blijkt te zijn. Ziet een politie-auto die stopt, waar twee agenten uitstappen en hoort de sirene van een ambulance.

'Geweldig,' zegt de man, die de bestuurster nog steeds op de been houdt. 'Jullie hebben haar van een verdrinkingsdood gered,' en schudt zijn hand met die van hem en haar.

'Hoe heet jij?' vraagt ze.

'Niels,' antwoordt hij. 'Niels Altena, en jij?'

'Liezet van der Linde,' antwoordt ze. 'En u?' vraagt ze aan de man.

'Jan van Eck,' antwoordt hij, en één van de agenten neemt het gesprek over, terwijl een ambulance achter de politie-auto stopt.

De bestuurster blijkt Debbie Kortenhof te heten, Jan van Eck stelt voor dat zij met hem mee gaat naar zijn huis, dat op loopafstand is.

Liezet vraagt aan Niels: 'ga jij met mij mee? Ik woon om de hoek in de Noorderstraat, dan kun je je daar opknappen.'

'Sympathiek,' zegt hij. 'Graag, maar eerst moet ik mijn spullen ophalen, die staan aan de overkant tegen die boom,' en ziet z'n aktetoffer die er nog staat.

'We rijden daar langs,' antwoordt ze. 'Komt goed.'

Een van de agenten schrijft van hen beiden de noodzakelijke gegevens op die hij nodig heeft voor het proces verbaal. Gelijktijdig stopt er een brandweerwagen achter de ambulance waarvan het personeel aan de praat is met Debbie Kortenhof.

Van haar nemen ze afscheid.

'Dankjewel,' zegt ze, vriendelijk. 'Jullie vergeet ik niet meer.'

Hij zwaait nog naar haar, stapt net als Liezet, nat als ze beiden zijn, in haar auto, waarna ze rond rijdt via de kruising met de Prinsengracht. Stopt op zijn teken waar hij uitstapt om zijn schoenen aan te trekken en zijn colbert en koffer pakt.

'Je hebt mazzel dat alles er nog staat,' zegt ze.

'Ja, dat bedacht ik mij ook voordat ik de gracht in sprong,' antwoordt hij. 'Desondanks, Debbie hebben wij gered.'

'Ja, mooi,' antwoordt ze. 'Fijn dat dit goed ging tussen ons.'

'Zoals ik al zei, je kwam als geroepen, zo makkelijk ging het mij niet af om haar uit haar auto te trekken,' en ze stuurt de Noorderstraat in. Stopt na een paar honderd meter voor een woning met daaronder de dubbele deuren van een werkruimte en Liezet zegt: 'blijf zitten, ik maak de deur open en rijdt de auto naar binnen.'

Hij ziet hoe ze uitstapt, met een afstandsbediening richt op de deuren die naar links en rechts open schuiven, scharnierend rond naar achteren langs de zijwanden. Ze stapt weer in en rijdt de 'Peugeot' in de langwerpige ruimte onder de woning, stappen uit en laat op haar verzoek de deur van de auto openstaan, dat de boel kan drogen.

'Welkom,' zegt ze. 'Doe alsof je thuis bent. En maak je geen zorgen, want ik woon hier alleen.'

'Dankjewel,' zegt hij. 'Ik bel eerst met mijn afspraak, dat ik later kom.'

'Zou je dat nu wel doen?' vraagt ze. 'Het is al half drie en voordat je kleren droog zijn is het na vijven.'

‘Oké, je hebt gelijk. Ik bel ze af en vertel in het kort de oorzaak dat ik te laat ben en niet meer kom.’

‘Volg me maar,’ zegt ze. ‘Doe dit boven,’ richt de afstandsbediening op de deuren en sluit ze. En hij hoort hoe de deuren in hun sloten vallen.

‘Dat klinkt degelijk,’ zegt hij, en ziet dat ze knikt. Volgt haar naar boven door een deur die uitkomt op een gang.

‘Hoe pakken we dit aan,’ zegt ze. ‘Ik zou je kleren een beurt kunnen geven in mijn droger en alles daarna ophangen in de bijkeuken, ik schat dat met een paar uur alles weer zo droog is dat je het weer aan kunt trekken. Zal ik het zo doen?’

‘Ook mijn onderbroek?’ vraagt hij, met opgetrokken wenkbrauwen

‘Ja, natuurlijk,’ lacht ze. ‘Je bent toch niet preuts.’

‘Nee, dat niet. Maar ik hoop dat ik pas in een ochtendjas van jou.’

‘Kleed je maar uit,’ zegt ze. ‘Dan doe ik dat ook en pak boven wel iets wat jou past.’

Hij volgt haar de keuken in, daar trekt hij zijn kleren uit en ziet dat Liezet hetzelfde doet in de bijkeuken. Even later staat hij in zijn onderbroek en zij in haar lingerie en kijken elkaar aan. Ze lacht hem toe, trekt haar ondergoed uit, gooit het in de wasmand en loopt langs hem heen de gang in de trap op naar boven. ‘Bel je klant!’ roept ze nog.

Hij gaat op een keukenstoel zitten. Belt, krijgt een secretaresse aan de lijn, stelt zich voor en zegt: ‘wilt u mij verontschuldigen bij Mats Winkelman en mijn excuses aanbieden dat ik niet op onze afspraak verschijn.’

‘Ja, ik heb u al gebeld. Wat kan ik als oorzaak doorgeven?’ vraagt ze.

‘Anderhalf uur geleden ben ik in de Reguliersgracht gesprongen en heb samen met een vrouw iemand uit een

auto gered die daar te water ging.'

'U meent het,' zegt ze, overduidelijk verbaasd. 'Ik denk dat Mats daar wel begrip voor op kan brengen.'

'Dat mag ik hopen. Zeg maar tegen hem dat ik maandag een nieuwe afspraak met hem maak.'

'Tot binnenkort dan,' antwoordt ze, en verbreekt de verbinding.

Hij kijkt in het rond, naar buiten naar de binnentuin en komt tot de conclusie dat Liezet op een bijzondere locatie woont.

'Niels!' hoort hij. Loopt de gang in naar de trap. Zegt: 'ja, wat is er?'

'Kom eens boven,' vraagt ze.

Hij loopt de trap op, komt op een overloop en ziet links van hem, in een slaapkamer, Liezet in een ochtendjas.

'Wat denk je hiervan?' vraagt ze, en houdt een trainingspak omhoog. 'Volgens mij pas jij hierin.'

'Daar zou je weleens gelijk in kunnen krijgen,' antwoordt hij.

'Doe je onderbroek uit, dan droog ik 'm mee en neem eerst een douche, ik ben al geweest.'

Hij doet wat ze voorstelt en stapt de badkamer binnen. Doucht, uitgebreid. Geniet daarvan, staat erbij stil hoe bijzonder deze dag verliep en de wijze waarop Liezet hem accepteert in haar omgeving. Droogt zich af, en wurmt zich vervolgens in de broek en de korte jas van het pak, dat redelijk strak om hem heen zit, doch past.

'Kom,' nodigt ze hem uit. 'Mee naar beneden, want het wordt tijd dat we kennis met elkaar maken en als het aan mij ligt bestellen we straks iets te eten.'

'Goed idee, mits ik mag trakteren,' antwoordt hij.

'Moet je naar huis vanavond, vanwege je partner, je vrouw en kinderen,' vraagt ze.

'Nee, niets van dat. Ik ben al meer dan een jaar weer op mezelf en dat bevalt mij prima. En jij?' vraagt hij.

'Ja, ook zoiets. Ik kan ontzettend goed alleen zijn sinds ik werd ingeruild voor een jonkie.'

'Voor een jonkie,' zegt hij. 'Zo oud ben je toch niet.'

'In de ogen van mijn toenmalige partner blijkbaar wel,' antwoordt ze.

'Hoe oud ben jij dan?'

'Vijf-en-dertig sinds afgelopen zondag,' antwoordt ze. 'En jij, hoeveel jaar staat er bij jou op de klok.'

'Veertig sinds acht april,' antwoordt hij.

'En wat doe je voor de kost,' vraagt ze. 'Hoe kom jij je tijd door?'

'Lastig om daar een duidelijk antwoord op te geven,' antwoordt hij. 'Maar het komt erop neer dat een verzekeringsmaatschappij aan mij vraagt om de schade op te nemen van een schip naar aanleiding van een aanvaring of een brand aan boord. In ieder geval schade op welke manier dit ook veroorzaakt is, laat staan een granaatinslag. Ik werk als een onafhankelijke schade-expert met vijftien jaar ervaring in dit vakgebied en heb geen banden of afspraken met een verzekeringsmaatschappij. De weg die zij bewandelen om een ter zake doend schaderapport te krijgen met een oorzaak om op basis daarvan een schadebedrag te bepalen dat uitgekeerd wordt. En jij?' vraagt hij. 'Wat doe jij in het dagelijks leven.'

'Ik ben freelance journalist, hoofdzakelijk met als doelgebied het buitenland, dichtbij en ver weg waar ik op verzoek van iemand naartoe ga. Zoals een tv-zender, een krant of een magazine die mij op pad sturen om iets uit te zoeken en dat wordt naamloos gepubliceerd, omdat ik

niet in beeld wil en niet mee doe aan een uitzending in welke vorm dan ook. Ik blijf anoniem en buiten beeld.'

'Voor je veiligheid?' vraagt hij.

'Vooral dat, dat ik moeilijk vindbaar ben voor iemand die vindt dat ik verantwoording af moet leggen voor dat wat ik schrijf, publiceer, fotografeer en video's van maak, kortom ik zit niet te wachten op kritiek.'

'Gevaarlijk werk?' vraagt hij.

'Soms. Oproerkraaiers zijn vaak uit op je camera, ik heb soms een digitale Leica camera bij me, een Minox. Een kleine handzame camera die ik in mijn linkerhand houd en onderhands afdruk. Buiten dat zet ik een kunststof helm op als ik vermoed dat er klappen uitgedeeld worden, om mij te beschermen tegen wie dan ook. Ik zal je een foto, als ik aan zo'n demonstratie deelneem, laten zien.'

'Moest je weleens op de vlucht voor een vijand?'

'Ja, dat is de afgelopen jaren een paar keer gebeurd.'

'Ben je daar zonder kleerscheuren vanaf gekomen?'

Ze maakt haar peignoir los en laat haar linkerzij zien, met een flink litteken. 'Deze kostte mij bijna het leven.'

'Hoe lang geleden was dit?'

'Binnenkort is het drie jaar geleden, toen ik in Bolivia was,' antwoordt ze. 'Ik ben een dag of tien meegelopen met een militaire eenheid die in het oerwoud achter een drugsbende aanzat. Tijdens die trip werd er geschoten en onder andere ik werd geraakt. Met een helikopter ben ik toen afgevoerd naar het dichtstbijzijnde ziekenhuis waar ik geopereerd ben.'

'Ik kan mij niet herinneren daar iets over gelezen te hebben,' zegt hij.

'Nee, klopt. Zolang ik met dergelijke informatie niet te koop loop weet niemand hier iets van,' antwoordt ze, met een grimas. 'Door deze wijze van werken beschik ik

intussen over een uitstekend netwerk waar ik informatie uit put die anderen niet of later te weten komen. Ik was dit jaar als een van de eerste journalisten in Turkije toen in juli, naar zeggen van bronnen, het leger uit was op een staatsgreep om de democratie te beschermen, zo ook de grondwet en de rechten van de mens die in hun ogen geschonden werd. Dus als je in een artikel leest dat de bron van het verhaal bij de redactie bekend is, dan ben ik dat zo nu en dan.'

'Interessant,' antwoordt hij. 'Ik publiceer ook weleens in technische vakbladen of een universiteitsblad, mits ik toestemming krijg van mijn klant. Soms kom je dan een artikel van mij tegen die een krant overgenomen heeft, omdat de redactie het interessant genoeg vindt voor hun lezerskring. Begin van het jaar stond ik nog in 'Het Parool' en daarvoor in het 'NRC' omdat een onderzoek, waar ik bij betrokken was, paste in de sfeer van het artikel.'

'Aan wat voor schepen moet ik denken?' vraagt ze.

'Zeevarende schepen, alleen maar die. En ik reis over heel de wereld om voor mijn klant verslag uit te brengen, van een oorzaak en het gevolg aan boord van een schip dat schade heeft geleden. Het is bijzonder interessant om dit werk te doen, ondanks dat ik zo nu en dan ook met slachtoffers geconfronteerd wordt. Dat mijn inzicht en kennis van zaken ertoe doet. 'An ongoing story' waar ik nog wel een tijdje plezier aan beleef, als je begrijpt wat ik bedoel.'

'Kortom, jij verdient geld,' zegt ze.

'Jij toch ook, neem ik aan?'

'Ik woon hier niet voor niets, hypotheekvrij en van mij,' antwoordt ze.

'Ik woon in Gouda, in het ouderlijk huis van mijn vader

en moeder,' antwoordt hij. 'Een herenhuis van eind achttiende eeuw, met een beetje grond in de binnenstad. Ik heb dat van ze gekocht na overeenstemming met mijn broer en zus. Pa en ma wonen sindsdien in het oosten van Nederland, in de Achterhoek in het buitengebied van Eibergen, daar hebben ze een hele mooie plek en zijn daar gelukkig.'

'Dus jij hebt een goede band met je ouders, broer en zus,' zegt ze.

'Ja, en ook met hun partners. Ik ben de jongste van de drie, nog zonder kinderen, maar mijn ouders hebben intussen vijf kleinkinderen die om en om met regelmaat bij hen logeren.'

'Fijn voor je. Mijn ouders zijn gescheiden toen ik in de vierde van het 'VWO' zat, een vechtscheiding waar ik als enig kind nogal last van had. Toen ik negentien werd, mijn diploma haalde, ging ik studeren aan de 'Vrije Universiteit van Amsterdam'. Vanaf die tijd heb ik stapje voor stapje afscheid genomen van mijn moeder en vader en ben mijn eigen gang gegaan. Studeren en werken was mijn motto en zorgen dat ik geen man nodig had gezien dat wat ik meemaakte met mijn ouders en wat ik zag in mijn omgeving, hier in Amsterdam.'

'Maar je had ooit een partner,' zegt hij. Dat moet toch wel een bijzondere man zijn gezien de standpunten die je inneemt.'

'Ja, dat was hij zeker,' vertelt ze. 'Twee jaar jonger dan ik en mijn beste vriend gedurende de drie jaar dat we samenwoonden. Piloot bij 'Air France' met een huis in Parijs en een plek om te wonen bij mij zodra hij landde op 'Schiphol'. Wat mij betreft een prima wijze om er een partner op na te houden, mist hij het volhield. En dat bleek niet zo te zijn,' verzint ze erbij. 'Ik kreeg alleen maar

te horen dat hij iemand anders had ontmoet, iemand van zijn leeftijd. Later vernam ik dat hij van Parijs op Sydney vloog, ik vermoed dat hij nu daar een adres heeft.'

'Heftig,' antwoordt hij. 'Hoe heette hij?'

'Dat doet er niet meer toe, maar heb jij morgen werk of kun je je vrijmaken?' vraagt ze.

'Ik heb vrij denk ik, maar je weet nooit.'

'Waarom blijf je vannacht niet hier, je kunt op de logeerkamer slapen,' stelt ze voor. 'Morgen is de weersvoorspelling goed, dus wie weet verzinnen we iets waar we naartoe willen.'

'Ja, leuk,' antwoordt hij. 'Verrassend wat we vandaag meemaken. Niet van: 'hoe laat denk je weg te gaan?'

'Nee, dat komt niet in mij op. Zeker niet als je terugkijkt hoe wij samen Debbie op de kant kregen, een gebeurtenis die in mijn agenda komt te staan.'

'Bij mij ook, ik houd alles wat ook maar iets voor mij betekende bij en noteer dit in een spreadsheet.'

'Wat denk je? Zullen we friet met mayonaise bestellen, een kroket, frikandel en een bamischijf. Lijkt je dat wat, eten met onze handen.'

'Lekker voor een keer,' antwoordt hij. 'En lang geleden.'

'Oké, ik ga bellen. De deur van de kelder is in de gang, beneden staan flessen op een plank. Zoek iets uit wat je lekker vindt, ik lust alles.'

Drie kwartier later zitten ze aan een gedekte tafel, met schalen friet en snacks, plus een knijpfles mayonaise en mosterd. In de kelder ontdekte hij een kwart liter dessertwijn, een aangebroken fles 'Campari' en een fles wit, waarvoor hij zes passende glazen op tafel had geplaatst,

waarvan de kleinste, een jeneverglasje, gevuld was met 'Campari', als 'aperitivo'.

'Gezondheid,' zegt hij. Toost, ziet de reactie van Liezet en nemen een flinke slok.

'Laat het smaken,' zegt ze en ze tast toe. 'Lekker straks dat dessertwijnkje.'

'Ga je binnenkort weer op pad?' vraagt hij.

'Dat zou zo maar kunnen. Tot nu toe komt een opdracht meestal uit de lucht vallen. Door een gebeurtenis ergens op onze aardbol en als ik oren heb naar hun verzoek, of ik daar naartoe wil gaan, dan ben ik weg.'

'Bij mij gebeurt dit ook met regelmaat, dat ik gebeld word door een van mijn klanten, grote verzekeringsmaatschappijen, Nederlands maar ook verschillende in het buitenland. Waarna ik per omgaande vertrek richting 'Schiphol' terwijl, in sommige gevallen, mijn opdrachtgever nog bezig is om het ticket te regelen,' en smult verder van de schalen.

'Niet helemaal hetzelfde, want ik blijf vaak langer weg en weet vooraf niet wanneer mijn opdracht is voltooid, wanneer ik over de feiten beschik die van mij gevraagd worden,' antwoordt ze. 'Maar in ieder geval zijn we allebei flexibel.'

'Daar lijkt het op,' zegt hij. 'Ik heb een dynamisch leven en jij een avontuurlijk bestaan,' glimlacht hij naar haar.

Ze praten verder over voorvallen die in hun carrière en privéleven plaats vonden, drinken als laatste het stroperige heerlijke wijnkje en kijken elkaar vergenoegd aan. En ze zegt: 'ruim jij af dan haal ik de was uit de droger en hang die nog even op.'

Hij doet wat ze vraagt, ruimt af, ruimt op, maakt de aanrecht schoon en staat erbij stil dat de vraag of er een nieuwe liefde in beeld is nog niet is gesteld en merkt

plotseling dat ze achter hem staat.

‘Onze kleren zijn bedorven,’ zegt ze. ‘Er zitten sporen in van olie of benzine en het ruikt niet meer fris. Eigenlijk moet je nodig iets nieuws aanschaffen.’

‘Ik heb mijn eigen herenmodezaak in Gouda. Dus, mits je het een idee vindt, breng mij morgen thuis. Dan maak je mee hoe ik woon, als tegenbezoek. Neem een pyjama mee, blijf een nacht bij mij slapen dan kijken we zaterdagmorgen of er bij mij in de buurt iets te doen is wat we beiden de moeite waard vinden.’

‘Waarom niet, maar ik heb wel nog wat werk dat af moet,’ antwoordt ze. ‘Laten we het zo maar doen, in ieder geval kun je met jouw kleren niet meer op stap. Zullen we niet te laat naar bed gaan, dan gaan we morgen op tijd richting Gouda.’

Rond half elf loopt Niels alvast naar boven, terwijl Liezet het licht overal uitdoet en hem volgt. Loopt langs de logeerkamer waar hij zijn aktekoffer neerzet en het bed openslaat, erop gaat zitten, zijn mobiel tevoorschijn tovert en een snoertje dat hij in het stopcontact steekt om hem op te laden. Hoort dat Liezet in de badkamer is die even later roept: ‘jij mag, er ligt een tandenborstel voor jou met tandpasta.’

Hij loopt de overloop op, ziet haar in haar slaapkamer met een grote handdoek om en poetst zijn tanden met de borstel die klaar ligt en houdt in ieder geval de broek van het trainingspak aan, opent de deur en stapt terug de overloop op.

‘Niels,’ zegt ze. ‘Kom eens.’

‘Hij loopt haar slaapkamer binnen, ziet haar zittend tegen de achterzijde van haar bed dat omhoog staat, met iets aan wat op een ‘bodystocking’ lijkt.

‘Kom anders naast mij liggen,’ zegt ze, uitnodigend. ‘Lijkt me wel zo gezellig sinds ik weet dat je morgen nog geen afscheid van mij neemt.’

‘Ik kom eraan,’ antwoordt hij, loopt terug naar de logeerkamer, maar besluit toch om de jas van het trainingspak niet aan te trekken. Keert terug in haar slaapkamer, ziet haar glimlach, slaat het dekbed van zijn kant open, kruipt eronder. Zegt: ‘je bent een bijzondere.’

‘Hoe bedoel je?’

‘Je gaat met mij om alsof ik een intieme vriend van je ben. Je kleed je uit waar ik bij ben en als het bedtijd wordt nodig je me uit om naast je te komen liggen, terwijl ik jou nog geen tien uur ken.’

‘Dit is mijn methode om erachter te komen wat voor een man je bent, of je meteen denkt dat ik beschikbaar ben voor een vrijpartij, en dat doe je niet. Daarom ga ik morgen met je mee, anders had ik verzonnen dat ik een drukke agenda heb,’ zegt ze.

‘Klopt,’ antwoordt hij. ‘Dergelijke gedachten heb ik weleens maar praktiseer ik niet. Ik ben wel wat gewend, al was het maar bij ons thuis, met mijn zus die, toen we jong waren, ik vijftien en zij negentien, naakt in de badkamer stond en niet van mij schrok. Wij, allemaal, vonden dit normaal en vormde geen punt van discussie.’

‘Ja, mooi om te horen, Het moest ergens vandaan komen. Ik weet tot nu toe niet beter dat een man, als ik mij zo gedraag, meteen denkt dat we van bil gaan.’

‘Morgen weer een dag,’ antwoordt hij. ‘Ik vond deze al bijzonder, wie weet wat de vrijdag brengt,’ en draait zich naar haar toe, op de zijde waar hij op slaapt.

‘Welterusten, zegt ze. ‘Slaap lekker, de radiowekker staat op half acht uur, oké?’

‘Wakker worden met muziek,’ antwoordt hij. ‘Dat moet

ik ook eens aanschaffen.'

En zij trekt het licht uit.

Gouda

'Mooi,' zegt ze. 'Prachtig, wat een plek,' en parkeert tegen het middaguur haar auto voor zijn woning, aan de Westhaven langs de gracht.

'Voorzichtig,' grijnst Niels. 'Wacht even dan meld ik jou via mijn parkeerapp. Wat is jouw kenteken?' en toetst het nummer in dat ze opnoemt.

'Kom mee,' zegt hij. Stapt uit, ziet dat Liezet langs de kademuur schuifelt, achter haar auto langs naar de straat.

'Stel je voor,' zegt ze, met een glimlach en steekt met hem over naar de voordeur van het statige pand.

Niels richt een afstandsbediening op zijn voordeur, hoort tweemaal een piep en steekt de sleutel in het slot. Opent de deur. Zegt: Ik ga even voor, volg me maar,' maakt een uitnodigend gebaar en drukt terloops de beveiliging uit.

'Welkom,' zegt hij. 'Doe als je gewend bent te doen en voel je thuis. Ik laat je straks de bovenverdieping zien. Daar, achter die deur, kun je je jas kwijt,' en wijst. 'Kijk rond en je vindt mij in de keuken, want ik ga eerst een kop koffie zetten met wat lekkers erbij.'

'Dankjewel,' antwoordt ze. 'Leuk, geweldig wat een mooie woning. Van wanneer stamt dit?'

'Achttiende eeuw, 1786, toen is het gebouwd. Neem de tijd en kijk achter deuren, dan zie je pas hoe ruim deze

woning is, toentertijd voor een rijk gezin met negen kinderen.'

Liezet doet wat hij zegt, nieuwsgierig als ze is, en keert na een minuut of tien bij hem terug.

'Je hebt zelfs een redelijke tuin,' zegt ze. 'Maar geen garage voor een auto. Je hebt er toch wel een?'

'Ja, die staat hier in de buurt in een garagebox die ik huur. Ik gebruik hem niet zoveel, ik reis hoofdzakelijk met het openbaar vervoer en neem daar de tijd voor om te zorgen dat ik op tijd ben. Ik ben daar intussen aan gewend geraakt en vindt het nog steeds heel prettig. Kom mee,' zegt hij. Pakt het blad met de koffiepot, kopjes en een schaalje met lekkernijen. 'We gaan in de eetkamer zitten.'

Ze nemen aan het raam, aan een kleine eettafel voor twee personen, plaats met zicht op de gracht. Zitten tegenover elkaar en ze zegt: 'wat een duik in de Reguliersgracht al niet kan veroorzaken.'

'Ja, dat kun je wel zeggen. Ik ben mevrouw Kortenhof intussen dankbaar dat ze de gracht inreed, want de afgelopen twee-en-twintig uur voelen als een happening.'

'Ja, ik weet wat je bedoelt,' antwoordt ze. 'Een belevenis waar we middenin zitten,' en ziet dat hij instemmend knikt.

'We gaan na de koffie naar het centrum, even lunchen,' zegt hij. 'Of blijf je liever hier?'

'Wat mij betreft blijven we hier, ons gesprek is nog lang niet ten einde en ik heb nog een rondleiding op de bovenverdieping te goed,' glimlacht ze naar hem. 'Morgen hebben we ook nog alle tijd.'

'Gaan we doen,' antwoordt hij. 'We komen de dag wel door. Loop je zo even mee?' vraagt hij. 'Het centrum is op loopafstand en ik moet nog wat inkopen doen voor de

innerlijke mens. Maar je mag ook hier blijven als dat je beter uitkomt. Vanwege je werk, want ik neem aan dat je iedere dag alert moet zijn om dat naar je toe te trekken, in beeld te blijven.

‘Ja, dat is zeker waar,’ antwoordt ze. ‘Maar ik vind vanmiddag vroeg genoeg om me daar druk over te maken en anders komende maandag, mocht ik het niet af krijgen. Ik ga met je mee, dit weekend is van ons. Trouwens, is dat niet duur, om mijn auto daar te laten staan?’ vraagt ze.

‘Nee, ik betaal een jaarlijks bedrag voor een parkeerplaats, omdat ik woon aan deze straat, en die kan ik ook gebruiken voor bezoekers.’

‘Wat voor een auto rijd jij eigenlijk?’

‘Met een ‘Jeep.’

‘Wat voor een?’

‘Een ‘Wrangler’, een oudje, maar wel een lekkere auto om lange afstanden mee te rijden. Maar ik heb er nog één, een klassieker voor mijn plezier.’

‘Maar je reist toch hoofdzakelijk met de trein.’

‘Jawel, maar soms bedenk ik mij dat ik daar waar ik voor een klant naartoe moet, dat ik daar langer blijf. Vooral in het voorjaar en najaar als het minder druk is. Vorig jaar september had ik een afspraak in Genua. Aan dat bezoek, dat twee dagen duurde, heb ik een terugreis gekoppeld waar ik tien dagen over deed,’ staat op, zet de kopjes en het schaalpje op het bedienblad. Zegt: ‘ga je mee, shoppen? Dan komen we ook in de buurt van mijn garagebox en haal ik gelijk een jack van mij uit de auto.’

Zodra ze langs de Westhaven lopen pakt ze zijn hand, voelt hoe hij haar zachtjes knijpt. Kijkt haar ogen uit in de Wijdstraat als ze lang de ‘Sint Janskerk’ wandelen

richting 'De Markt' en Niels zegt: morgen is hier de wekelijkse markt, ook leuk om doorheen te lopen.'

Driekwartier later zijn de boodschappen gedaan en Niels troont haar mee, achter de 'Albert Heijn', naar het blok waar zijn garage in zit, aan de Naaierstraat. Ontsluit de twee deuren, klapt ze open en Liezet krijgt zicht op een brede diepe garage waarin twee auto's naast elkaar staan. Een 'Jeep' en een groene 'Saab Cabrio' en daarachter ontwaart ze een caravan.

'Wanneer ben jij voor het laatst met die caravan op vakantie geweest?' vraagt ze, verbaasd. Want daar hadden ze het nog niet over gehad.

'Die is van mijn broer, hij is daar al een paar jaar niet mee op vakantie geweest,' antwoordt hij. 'Zodoende staat hij hier, de garage is groot genoeg.'

'Maar jouw 'Jeep' heeft wel een trekhaak,' zegt ze.

'Ja, mocht ik zin krijgen in een lang weekend op een camping dan mag ik hem gebruiken van Bert. Mijn zus Hannah, met man en kind, is vorig jaar twee weken met de caravan op stap geweest naar Texel.'

'Het is niet verkeerd als je de beschikking hebt over zoiets, je kunt er vandoor zonder te plannen,' antwoordt ze. 'Wegwezen als je daar behoefte aan hebt.'

'Ja, maar zo'n gevoel heb ik nog niet eerder gehad.'

'Nou, ik wel. Alleen moet ik dan iets gaan organiseren, plannen. En dat hoeft niet als je een caravan tot je beschikking hebt. Ik zie dat wel zitten op z'n tijd.'

'Deze is nu een jaar of zeven oud en in een goede staat. Dus mocht je zin hebben, ik geef je het nummer van Bert,' zegt hij, met een lach. 'Ga je mee?' vraagt hij. 'Dan gaan we op huis aan.'

'Vergeet je Jack niet,' zegt ze.

En hij pakt dat uit zijn 'Jeep'.

Ze helpt mee de garagedeuren te sluiten. Vraagt: 'als je met de auto reist, neem je dan je 'Jeep' of de 'Saab?'

'Voor lange ritten altijd de 'Jeep' en hier in de buurt, mits het mooi weer is, de 'Saab,' en hij sluit de boel af. Richt de handbediening op de deuren en wacht tot hij een lange piep hoort tot die stopt. 'Die zit op slot,' zegt hij.

Ze wandelen terug naar huis en zij kijkt met andere ogen naar dezelfde route die ze daarstraks gelopen hebben, de kerk van de andere kant tot aan de Westhaven.

'Breng jij je koffer maar boven,' zegt hij, zodra ze binnenstappen. 'We slapen tweede deur rechts en kijk rond. Intussen maak ik iets te eten.'

Nieuwsgierig loopt ze naar boven, opent de deur van de slaapkamer die modern is ingericht en aansluit op een inloopkast. Trekt een deur open, loopt een badkamer binnen die ruim is, met een instapdouche, een groot tweepersoons bubbelbad en een houten deur met raam waarachter ze, tot haar verrassing, een sauna ontdekt. Doet een andere deur open en keert terug op de overloop waar nog eens vier slaapkamers op aansluiten waarvan er twee een kleine badkamer delen.

'Voor de kinderen,' denkt ze. Kijkt aan het einde van de overloop door het raam de achtertuin in en ziet dat ze hier via een deur en een trap uit het huis kan ontsnappen mocht er brand uitbreken, waarna je door een poort achter in de tuin weg kunt komen. Ziet dat er nog een uitbouw aan de begane grondverdieping zit, waar ze bovenop kijkt, een trap naar boven die van de overloop waarschijnlijk naar de zolder gaat en begeeft zich naar beneden. Loopt de keuken in waar Niels aan een lunch bezig is. Legt een hand op zijn rug. Zegt: 'Veel te groot voor z'n tweeën, maar wat mij betreft vanavond op tijd naar boven, naar je sauna.'

‘Ja, gaan we doen,’ antwoordt hij. ‘Morgen is het zaterdag, uitslapen en wat mij betreft maken we er een ‘easy day’ van,’ en hij zet twee borden op de keukentafel met voor ieder een stokbroodje kaas. Pakt uit een lade de jampot met abrikozenjam. Zegt: op je kaas smeren, dat smaakt lekker.’

Zondag, in de loop van de middag, zwaait hij Liezet uit. Even uit elkaar na een weekend waarin ze voor elkaar begonnen te voelen. Hun tweede nacht, een uitgebreide sauna droeg daar aan bij toen ze naakt neerploften op zijn bed en naar z’n penis greep. Zijn lid dat stijf overeind stond nadat hij haar had afgedroogd en ze trok hem mee naar z’n bed met duidelijke bedoelingen. Alsof ze elkaar al veel langer kenden gezien het zelfvertrouwen dat zij uitstraalde, want ze wist wat ze wilde en hij spartelde niet tegen. Langzaam nam ze bezit van zijn lijf, niet gehaast toen ze over zijn penis heen zakte en naar adem hapte, over hem heen boog, hem zoende, tongde, terwijl ze langzaam haar onderlichaam omlaag en omhoog bewoog. Hij hield met twee handen haar billen vast en stootte voorzichtig in haar als ze omlaag kwam. Keek in haar fonkelende ogen door de adrenaline die door haar lichaam stroomde en hield zich in, om te voorkomen dat hij klaarkwam. Ervaren als hij was, waar zij van genoot en de tijd kreeg om haar hoogtepunt te bereiken, bijna gelijk met hem. Waarna ze het nog eens dunnetjes overdeden en hij op onderzoek ging langs haar lichaam, het heerlijke lijf van deze buitenaardse dame en ze kronkelde onder hem terwijl zijn handen haar voorzichtig kneedde, wreven, weer bij haar binnendrong en zij van de wereld ging.

Een onverwachte ervaring, een duik in een gracht met gevolgen, bedacht hij zich. Vooral toen ze aan hem vroeg of het tussen hen iets zou kunnen worden, waarover ze het die ochtend nog niet helemaal eens werden. Maar hij gaf haar wel alvast de sleutelbos van zijn ex, Rosalie. Met de mededeling dat ze daar ten alle tijden gebruik van kon maken. En afhankelijk van zijn of haar werk brachten ze het weekend door in Amsterdam of Gouda, en als het meezat gingen ze in september een week of drie met vakantie. Dat waren de voorlopige vooruitzichten.

